

Arrest

nr. 266 499 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2021

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A.-F., M. S. M. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Bagdad

Nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 7, artikel 74/11, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 3 EVRM.

Eerste onderdeel,

De beslissing stelt dat verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Er is geen rechtsgrond aangegeven voor dit termijn-onderdeel van de beslissing.

Verzoekster verwijst naar het onder de stukken gevoegde arrest RvV n° 170 133 van 20 juni 2016 waarbij het bevel vernietigd met volgende motivering:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing, genomen is. Zij moet niet enkel de feitelijke overwegingen vernielden doch ook duidelijk de juridische grondslag waarop zij gebaseerd is.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij een termijn van zeven dag wordt toegekend voor het vrijwillig vertrek.

De verzoekende partij stipt aan dat er geen rechtsgrond wordt opgegeven voor dit termijn- onderdeel. Ten deze kan de verzoekende partij worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt enkel de juridische grondslag weergegeven waarop het bestreden bevel steunt en dan nog wel foutief, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt. Het termijn-onderdeel is onlosmakelijk verbonden met het bevel om het grondgebied te verlaten, doch vindt zijn juridische grondslag in een ander artikel van de vreemdelingenwet, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Deze juridische grondslag wordt niet vermeld, hetgeen duidelijk een schending van de formele motiveringsplicht omvat.

Het hier bestreden bevel dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de formele motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt evenwel in dat onderzocht dient te worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Derde onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

Vierde onderdeel,

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de reden van afgifte van het bevel luidt als volgt:

"Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonde houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Er werd geen onderzoek gedaan naar het paspoort noch naar het feit of verzoekster al of niet over een visum beschikt.

Er is aan verzoekster voorafgaand aan de beslissing nooit enige vraag gesteld naar het bezit van deze documenten. In dit verband wordt ook verwezen naar wat verder onder het hoorrecht is gesteld.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze de gemachtigde onbevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen. Evenmin zet zij uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 74/11, §3 van de vreemdelingenwet, dat trouwens betrekking heeft op een inreisverbod en niet op een verwijderingsmaatregel zoals *in casu*, noch zet zij uiteen op welke wijze de bestreden beslissing blijf zou geven van machtsmisbruik. Verzoekende partij laat verder ook na de door haar opgeworpen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) te duiden. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

De verzoekende partij stelt dat er een termijn wordt gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten doch dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag vermeldt voor het verlenen van deze termijn.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsgrond wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Gelet op het feit dat niet wordt aangetoond, zoals hierna zal blijken, dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen en gelet op het feit dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten dertig dagen is toont zij, ook bij het ontbreken van het vermelden van deze rechtsgrond, niet aan welk nadeel zij heeft ondervonden (cfr. RvS, nr. 238.569 van 20 juni 2017).

Waar zij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent, dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de feitelijkeheden die geleid hebben tot de door haar aangehaalde rechtspraak identiek zijn aan de feitelijkeheden die haar zaak kenmerken.

Het gegeven voorts dat artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziet dat geen bevel kan worden afgegeven indien daardoor hogere verdragsrechtelijke normen in het gedrang komen, noopt niet tot een specifieke, uitdrukkelijke motivering in de bestreden akte.

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, ertoe zou nopen om uitdrukkelijk te vermelden dat er in haar geval geen *‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’* aan de orde zijn. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt enkel een positieve motiveringsplicht in. Er moet enkel worden gemotiveerd waarom en op welke juridische gronden een welbepaalde beslissing wordt genomen. Een motivering als waarom er geen uitzonderingsbepaling van toepassing is, vloeit niet voort uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en/of uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Bijgevolg dient de gemachtigde ook niet te motiveren dat er geen *‘meer voordelige bepalingen’* uit een internationaal verdrag voorhanden zijn.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich niet bevindt in de situatie, gevisieerd door artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, en dat zij aldus niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, in het bijzonder een geldig paspoort en/of geldig visum.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het bezit van een geldig visum slechts een van de mogelijkheden is, voorzien in artikel 2 van de vreemdelingenwet, en dat de mogelijkheid wordt miskend om op basis van de documenten genoemd onder artikel 2, eerste lid, 1°, toegang tot het Rijk te krijgen, wordt de verzoekende partij niet bijgetreden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij zich zou bevinden in een situatie waarbij zij houder zou zijn van de documenten, bedoeld in artikel 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De motivering dat zij geen geldig paspoort en/of geldig visum heeft, is wel degelijk pertinent.

Een schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Voor zover als nodig verwijst de Raad ook nog naar de bespreking van het derde middel.

2.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoekster. Zij woont samen met een erg zieke persoon voor wie zij zorg draagt; zij woont samen met haar biologische zus.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar deze gezinstoestand.

Er is in de bestreden beslissing geen enkel motief dat verwijst naar de gezondheidstoestand van verzoekster. Nochtans was er een aanvraag verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet lopende

en heeft verzoekster een ernstig medisch probleem. Zij is afkomstig uit Irak en heeft door wat zij daar heeft meegemaakt een PSSD-trauma.

Verwerende partij was perfect op de hoogte van deze gezondheidssituatie, had het kunnen zijn als er verzoekster zou gehoord geweest zijn en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

2.10. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op 13 september 2021 de elementen inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw heeft genomen, waarbij zij het volgende heeft vastgesteld:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

-Gezins- en familieleven: betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven: gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

-Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat zij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

-Gezondheidstoestand: uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 13.09.2021).“

Verder blijkt dat de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij op 13 september 2021 onontvankelijk werd verklaard omdat uit het advies van de arts-adviseur van dezelfde datum is gebleken dat zij kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland of land van verblijf.

Derhalve blijkt dat de verwerende partij – voor het treffen van de bestreden beslissing – de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw heeft genomen en vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij geen dusdanige elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

Thans betoogt verzoekende partij in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij samenwoont met haar biologische zus die erg ziek is en waarvoor zij de zorg draagt.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekende partij een zus op het Belgische grondgebied heeft. Ook bij haar verzoekschrift legt verzoekende partij geen stukken voor waaruit kan blijken dat zij een zus heeft in België. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Voor zover verzoekende partij gevolgd zou kunnen worden in haar betoog dat zij in België inwoont bij haar zus, *quod non*, toont zij daarmee geenszins aan dat er tussen haarzelf en haar zus een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die de normale affectieve band tussen verwanten overstijgt. Verzoekende

partij betoogt wel dat zij instaat voor de zorg van haar zieke zus, maar zij legt daarvan geen enkel concreet stavingstuk voor. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij in België een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Zij doet met haar bloot betoog geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat: *“(zij niet) toont (...) dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven”* waarmee zij in de zin van artikel 8 van het EVRM een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar haar gezondheidstoestand wijst de Raad er op dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij behandeld heeft en via de arts-adviseur vastgesteld heeft dat verzoekende partij niet lijdt aan een dusdanige ziekte die een terugkeer naar het herkomstland verhindert bij gebrek aan adequate behandeling.

2.11. Verzoekende partij slaagt er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft. Zij maakt evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.12. De Raad verwijst voorts voor zover als nodig naar de bespreking van het eerste en derde middel. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

1.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van liet Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt: dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van liet hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand in rekening diende te worden gebracht, dat zij zorgde voor een ernstig zieke persoon, dat zij met haar zus samenwoonde.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet.

3.

Verzoekster verwijst naar de motivering van het arrest n° 187 209 van 22 mei 2017 waarbij het opzichts de verzoekster in dat dossier genomen bevel van 7.10.2016 vernietigd werd wegens niet respecteren van het hoorrecht, en dit met volgende motivering:

Het arrest nr. 187 209 van 22 mei 2017 stelt het volgende (eigen onderlijningen):

In casu voert de verzoekende partij aan dat geen rekening is gehouden met haar gezinsleven dat uit het samenleven met haar zus bestaat, zus die ernstig ziek is en waar zij voor zorgt.

De verzoekende partij merkt terecht op dat de bestreden beslissing met geen woord rept over haar gezinsleven. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat dit gezinsleven de verwerende partij gekend is. Immers bij de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indiende voor haar zelf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was een verslag toegevoegd uitgaand van het Ziekenhuisnetwerk Antwerpen van 21 april 2016 waarin te lezen valt dat de verzoekende partij stressgerelateerde klachten kent onder meer ten gevolge de zorg voor een ernstig psychiatrisch ziek familielid die paranoïde defectschizofrenie zonder ziektebesef noch inzicht heeft. De stelling van de verzoekende partij dat haar zus ernstig ziek is vindt steun in het administratief dossier. In hetzelfde verslag wordt gemeld dat het familielid blijvend zorgbehoevend is en dat het era belastend is om deze zorg alleen te dragen. De stelling dat de verzoekende partij zorg draagt voor haar familielid en dat deze zorgbehoevend is vindt steun in het administratief dossier. De verwerende partij stelt in haar synthesesnota (zie administratief dossier) van 7 oktober 2016, ter gelegenheid van haar onderzoek naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onterecht dat er geen bewijs werd neergelegd dat de verzoekende partij zorgt voor haar ziek familielid. Gelet op dit gegeven kan niet uitgesloten worden dat er in casu een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar hulpbehoevende zus, zodat mogelijkerwijze deze gezinsband een door artikel 8 EVRM beschermingswaardig gezinsleven is. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat er in 2016 nog een woonstonderzoek heeft plaats gevonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met dit gezinsleven is rekening gehouden terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij de plicht oplegt rekening te houden met het gezinsleven. Evenmin, op vraag van de Raad ter terechtzitting, ontkent de verwerende partij dat zij de verzoekende partij niet heeft gehoord.

De verwerende partij houdt in de nota tevergeefs voor dat nergens uit het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partij een gezinsleven onderhoudt met haar zus. Waar de verwerende partij verwijst naar een synthesesnota van haar zelf van 7 oktober 2016 en waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij verklaarde voor haar ziek familielid te zorgen maar meent dat hier geen bewijzen van worden neergelegd gaat zij voorbij aan het verslag van 21 april 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij gewezen op het verslag van een ziekenhuis van 21 april 2016, toegevoegd aan de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat bij aangetekend schrijven samen met een standaard medisch getuigschrift door de raadsman van de verzoekende partij is ingediend. Dit stelt dat de depressie waar de verzoekende partij aan lijdt het gevolg is van onder meer het opgeslokt te zijn door de zorg voor ernstig psychiatrisch ziek familielid met defectschizofrenie. De verwerende partij reageert op dit stuk door te stellen dat zij dit dient vast te stellen en wijst erop dat dat een woonstonderzoek in de week van 10 september 2015 negatief was. De raadsman bevestigt dat zij de verzoekende partij vorige week heeft gehoord. De negatieve woonstcontrole doet derhalve aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts kan niet ernstig ontkend worden dat de bestreden beslissing als verwijderingsmaatregel een voor de verzoekende partij nadelige maatregel is en dat de verwerende partij er toe gehouden was het gezinsleven van de verzoekende partij te onderzoeken. Bovendien komt het de Raad voor dat indien de verwerende partij de verzoekende partij hieromtrent had gehoord haar aandacht kon gevestigd worden op de aard van de zorgen die de verzoekende partij levert aan haar zus. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij terecht de schending van artikel 74/1. 3 van de vreemdelingenwet aanvoert in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 41 van het Handvest.

Het hier bestreden bevel is behept met dezelfde schendingen en dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 41 van het Handvest."

2.14. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De bestreden beslissing wordt de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partij verwijst naar haar eerste en tweede middel en meent dat – indien zij gehoord was geweest – zij haar gezinstoestand en medische toestand had kunnen toelichten.

Zoals evenwel blijkt was verzoekende partij in het kader van haar medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 11 augustus 2021 in de mogelijkheid om alle volgens haar dienstige elementen en/of stukken aan te brengen betreffende haar medische situatie. De verwerende partij heeft verder met alle door haar aangebrachte medische elementen rekening gehouden zoals blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 september 2021. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 266 498 van 11 januari 2021.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat het bestuur haar nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een derdelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C166/13, §§ 67 tem 70).

Verder blijkt uit de bespreking van de voorgaande middelen dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij in België gewag kan maken van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in die zin veronachtzaamd heeft.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij nog concrete elementen had kunnen aanbrengen en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen.

Een schending van artikel 41 Handvest, van het hoorrecht op zich en in samenlezing met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.15. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER